

Arrest

**nr. 342 468 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

**Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar voogd X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 15 augustus 2024 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 19 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster reisde met een Italiaans visum type C dat geldig was voor 30 dagen tussen 21 juli en 3 september 2024 en beschikte over een paspoort, geldig van 30 april 2024 tot 29 april 2034 (VIS).

1.2. Op 14 november 2024 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan wegens verzoeksters minderjarigheid. Deze zal van rechtswege worden beëindigd in maart 2026, wanneer verzoekster meerderjarig wordt.

1.3. Op 27 juni 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 30 juni 2026 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/08/2024
Overdracht CGVS: 30/01/2025

Je werd op 07 mei 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), van 14u10 tot 16u10. Het persoonlijk onderhoud verliep in het Engels. Jouw advocaat, meester Safi Mariyam, en jouw voogd, J.(...) A.(...), waren aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart een staatsburger te zijn van Zuid-Afrika, geboren te Johannesburg. Je bent nog minderjarig. Je woonde je hele leven in Johannesburg. Je woonde sinds je twee jaar oud was samen met jouw oom aan moederszijde. Je verklaart jouw ouders amper te kennen. Jouw moeder zou een sekswerker zijn en jouw vader is dakloos. Sinds je vijf jaar oud was, ging je naar school en dit tot in februari-maart 2024. Je werd vaak lastig gevallen op jouw weg naar school. Hierdoor ging je soms een tijdje niet naar school omdat dit je bang maakte. In februari-maart werd je op weg van school naar huis in een auto gesleurd. Je slaagde er in te ontsnappen en rende terug naar jouw school. Jullie deden hiervan aangifte bij de politie maar dit onderzoek had geen resultaat. Je verklaart dat dit kadert in het feit dat jouw vader deze bende geld verschuldigd is en dat zij om die reden jou proberen te raken. Eveneens zouden ze jou trachten rekruteren voor mensenhandel. Ook jouw oom werd om deze reden verschillende keren lastiggevalen. Om deze reden wilden jullie Zuid-Afrika verlaten. Jouw oom regelde een Schengenvisum maar omdat de situatie te gevaarlijk werd probeerden jullie eerst illegaal te reizen. Jullie gingen per boot naar Ethiopië maar eens daar besloot jouw oom dat het onveilig was om verder te reizen en keerden jullie terug naar Zuid-Afrika. Terug in Zuid-Afrika bleven jullie enige tijd in een guesthouse alvorens met jullie visum in augustus 2024 het land te verlaten. Jullie gingen per vliegtuig naar Italië. Vervolgens reisden jullie per trein en bus via Luxemburg naar België. Op 19 augustus 2024 diende je een verzoek tot internationale bescherming in in België. Ook jouw oom diende een eigen verzoek tot internationale bescherming in (CGVS-kenmerk/.....).

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas leg je volgende documenten neer: een kopie van jouw paspoort, een attest van verlies van jouw paspoort en een verslag van psychologische begeleiding.

Op 22 mei 2025 bezorgde jouw advocaat het Commissariaat-generaal jouw opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud heb je verklaard dat je naar een psycholoog gaat, en soms medicatie neemt tegen hoofdpijn (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.3). Je legde na het persoonlijk onderhoud ook een psychologisch attest neer, waaruit bleek dat je sinds oktober 2024 met een frequentie van één keer per maand begeleid wordt, met name in psycho-educatie en oplossingsgerichte interventies. Het verslag geeft aan dat je het moeilijk vindt om mensen te vertrouwen, en bij momenten eerder depressief bent.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Je werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook bevraagd over jouw psychologische begeleiding, en of er nog ondersteunende maatregelen konden genomen worden om het comfortabelere voor jou te maken (NPO p.3). Daar het psychologisch attest nog niet voorlag voor het persoonlijk onderhoud, kon dit op dat moment nog niet in rekening worden gebracht. Uit het attest blijkt echter niet dat er nog bijkomende ondersteuningsmaatregelen noodzakelijk waren tijdens het persoonlijk onderhoud. Er werd wel rekening mee gehouden tijdens de opmaak van deze beslissing.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat de vervolging die je aanhaalt op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit jouw verklaringen blijkt immers dat de door jou aangehaalde problemen louter van criminele aard zijn. Je verwijst namelijk enkel naar problemen met degene die verbonden zouden zijn aan het drugs –en prostitutiemilieu waarin jouw ouders verwickeld waren. Je verklaart dat er geen andere problemen waren in jouw familie of omtrent jouw oom (NPO p.12). Je weet daarbij geen redenen aan te geven waarom de criminelen waarmee u verklaart te maken te hebben gehad geen bestraffing zouden moeten vrezen omwille van hun activiteiten. Je bent niet op de hoogte van enige concrete banden met de autoriteiten waardoor zij zich beschermd zouden weten tegen bestraffing (NPO p.18). Noch haal je enige redenen aan waarom je zelf geen beroep zou kunnen doen op bescherming. Zodoende kunnen de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van jouw persoon, niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Je weet vervolgens ook op zich niet te overtuigen dat je in die mate werd lastig gevallen dat dit als vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden beschouwd. Je weet namelijk onvoldoende details te verschaffen over de verschillende incidenten om dit aan te tonen. Wanneer je wordt gevraagd gedetailleerd een specifiek incident te beschrijven kom je niet verder dan een uiterst summiere en weinig gedetailleerde beschrijving van een moment waarbij je iets uit de winkel diende te stelen. Ook wanneer je wordt gevraagd te beschrijven hoe deze problemen begonnen, stel je dat het erger en erger werd maar geef je ook hier slechts weinig gedetailleerde voorbeelden van wat jou dan precies overkwam. Evenmin weet je enigszins concreet aan te geven hoe vaak dergelijke incidenten voorvielen (NPO p.11). Zelfs over de poging tot ontvoering weet je enkel beknopte en weinig doorleefde verklaringen af te leggen. Je blijft steken in een uiterst algemene beschrijving van het verloop (NPO p.11). Je werd opnieuw gevraagd op welke manier je zoal gepest werd en wat er tegen je gezegd werd, maar andermaal weet je dit niet concreet te omschrijven en stelt enkel dat je gepest werd, je tassen werden afgenomen en ze op verschillende manieren zeiden je te zullen doden (NPO p.12). Waar je verklaart deze mensen te kennen aangezien het vaak dezelfde waren die jou lastig vielen, heb je ook hier geen verdere informatie over. Je verklaart dat het Nigerianen zijn maar hoorde nooit enige namen en je hebt geen verdere informatie over hen (NPO p.14). Dergelijke verklaringen blijven algemeen en weinig gepersonaliseerd en kunnen derhalve niet aantonen dat jij in een situatie leefde waarbij jij steeds door hen werd lastig gevallen.

Je wist daarnaast niet te overtuigen dat jij persoonlijk werd geïsoleerd omwille van de betrokkenheid van jouw ouders in het prostitutie –en drugsmilieu. Je verklaart dat zij jouw vader onder druk wilden zetten omdat hij hen nog geld moest. Je weet echter niet hoe zij daarbij bij jou terecht kwamen. Je stelt namelijk dat je jouw vader nooit ontmoet hebt (NPO p.9). Evenmin weet je verder aan te tonen hoe jij in hun vizier kwam, je stelt enkel dat zij jouw moeder zwanger hebben gezien en daardoor onderzoek deden naar haar dochter (NPO p.15). Je stelt verder niet te weten hoe zij informatie hadden over jou of jouw oom (NPO p.18). Daarmee overtuig je echter niet dat zij jou actief zouden opzoeken indien je geen enkele band had met jouw ouders.

Evenmin wist je aan te tonen dat je geen bescherming zou kunnen verkrijgen door de nationale autoriteiten. Je verklaart naar de politie te zijn gestapt maar dat zij geen hulp boden. Als reden hiervoor verwijst je naar het feit dat in Zuid-Afrika de politie niet veel doet aan dergelijke situaties. Je verklaart niet te denken dat er enige persoonlijke factoren zijn waardoor jullie geen hulp zou worden geboden (NPO p.16). Waar je verklaart dat degene die je lastig vielen banden zouden hebben binnen de politie, weet je ook dit niet hard te maken. Je geeft aan dat het gemakkelijk is in Zuid-Afrika om informatie over iemand te hebben, maar geeft daarbij geenszins concreet aan hoe zij banden zouden onderhouden met de politie of tot andere overheidsinstanties. Voorts verwijst je enkel nog naar de corruptie, opnieuw zonder het specifieke aandeel van degenen die je lastig vielen te duiden (NPO p.18). Dit volstaat dan ook niet om aan te nemen dat jij bij enige problemen geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming.

Waar jouw advocaat verwijst naar seksueel geweld dient te worden vastgesteld dat jij dit niet als dusdanig naar voren brengt en dat derhalve ook op deze basis jou geen internationale bescherming kan worden toegekend. Waar zij verwijst naar gedwongen prostitutie en ook jij verwijst naar mensenhandel dient uit bovenstaande te worden geconcludeerd dat jij niet in die mate hieraan werd blootgesteld dat dit aanleiding geeft tot internationale bescherming. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat dit een veelvoorkomend

fenomeen betreft in Zuid-Afrika volstaat niet, een individueel risico dient in jouw hoofde worden aangetoond, wat in casu niet het geval is.

Ook de door jou aangebrachte mentale problemen zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen. Je verklaart niet goed te slapen en een psycholoog te zien (NPO p.3). Uit jouw verklaringen en de neergelegde attesten blijkt echter niet dat jouw mentale problemen van die aard zijn dat jij niet in staat zou zijn gedetailleerde verklaringen af te leggen over de door jou aangehaalde vervolgingsfeiten. Je geeft op geen enkel moment zelf aan dat je je niet in staat voelt enige verklaringen af te leggen, hoewel je werd aangespoord het aan te geven wanneer je het moeilijk zou hebben (NPO p.4), en hebt geen opmerkingen bij het verloop van het persoonlijk onderhoud (NPO p.22). Ook het door jou neergelegde verslag van psychologische begeleiding bevat geen elementen in waaruit blijkt dat jij niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Er is sprake van gevoelens van depressie en moeilijkheden met vertrouwen, nergens wordt een dergelijke conclusie getrokken waaruit blijkt dat jij niet in staat zou zijn jouw vervolgingsfeiten naar voren te brengen. Zodoende houdt ook jouw mentale toestand geen element in dat aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

De documenten die je neerlegt kunnen evenmin bovenstaande appreciatie wijzigen. Waar je jouw kopie van jouw paspoort en een attest neerlegt dat je jouw paspoort bent verloren, houden deze documenten enkel indicaties in van jouw identiteit en nationaliteit, zonder dat zij bijkomende elementen aanbrengen in verband met jouw vrees voor vervolging.

De opmerkingen die jouw advocaat het Commissariaat-generaal bezorgt op het persoonlijk onderhoud zijn evenmin in staat deze appreciatie te wijzigen. Het betreft een correctie in de schrijfwijze van jouw adres en jouw scholing, dit heeft geen weerslag op de door jou aangehaalde vervolgingsfeiten. Waar je corrigeert steeds bij jouw moeder te hebben gewoond en slechts sporadisch bij jouw oom op bezoek te zijn gegaan kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit aangezien je slechts dit ene antwoord zou corrigeren maar jouw andere verklaringen omtrent het feit dat je steeds bij jouw oom woonde en geen contact had met jouw ouders ongemoeid laat.

Bijgevolg maak je geenszins aannemelijk dat in jouw hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat je bij een eventuele terugkeer naar jouw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Je beroept je voor jouw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van jouw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan je bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat ook in hoofde van jouw oom S.(...) (CGVS-kenmerk ../.....) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de

verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- “- Schending van artikel 1 Vluchtelingenverdrag;
- Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Schending van artikel 3 EVRM;
- Schending van het non-refoulementbeginsel;
- Schending van artikel 22 IVKR.”

Het verzoek werd niet beoordeeld overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, dat een individuele, objectieve en onpartijdige beoordeling voorschrijft met aandacht voor verklaringen, persoonlijke omstandigheden (zoals leeftijd, geslacht en achtergrond), de situatie in het land van herkomst en de beschikbaarheid van bescherming. Deze elementen werden niet daadwerkelijk onderzocht. Verzoeksters bijzondere kwetsbaarheid als alleenstaand minderjarig meisje, opgegroeid in een context van structureel seksueel geweld en zonder ouderlijke bescherming, werd niet in rekening gebracht. Haar minderjarigheid werd louter formeel vermeld, zonder het beoordelingskader aan te passen aan haar leeftijd en kwetsbaarheid.

In strijd met artikel 57/1, § 3, van de Vreemdelingenwet werd niet onderzocht of verzoekster haar relaas in veilige omstandigheden kon afleggen, over voldoende psychologische draagkracht beschikte of nood had aan ondersteuning. Er werd geen psychologisch verslag opgevraagd en haar statuut als kwetsbare minderjarige werd niet betrokken bij de geloofwaardigheidsbeoordeling. Nochtans vormt haar extreme kwetsbaarheid – ingegeven door leeftijd, geslacht, familiale situatie, sociaal isolement en structurele uitsluiting – de kern van haar asielaanspraak. De door de bestreden beslissing aangehaalde vermeende onvolledigheden in haar verklaringen zijn rechtstreeks toe te schrijven aan dit kwetsbaar profiel.

Verzoekster werd behandeld alsof zij een volwassen vrouw was die in staat moest zijn bewijs te verzamelen of juridische stappen te ondernemen in haar land van herkomst. Dit druist in tegen UNHCR-richtlijnen en de motiveringsplicht, die vereisen dat bij minderjarigen rekening wordt gehouden met hun ontwikkelingsniveau, psychologische toestand en beperkte mogelijkheden om gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen. De vaststelling dat haar verklaringen onvoldoende concreet zouden zijn, kan dan ook niet zonder schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel tot afwijzing leiden. Bij kinderen mag het ontbreken van bewijs niet automatisch tegen hen worden gebruikt en geldt het “*voordeel van de twijfel*”.

Verzoekster behoort tot een duidelijk identificeerbare sociale groep in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag: minderjarige meisjes zonder ouderlijke bescherming in een context van structurele seksuele uitbuiting. In Johannesburg, en specifiek in wijken zoals Rosettenville, zijn mensenhandel en seksuele uitbuiting wijdverspreid. Haar familiale achtergrond (dochter van een sekswerker) vergroot haar kwetsbaarheid, stigma en visering. Volgens UNHCR-richtlijnen volstaat het aan te tonen dat zij tot een groep behoort waarvoor een reëel risico op vervolging bestaat; individuele eerdere vervolging is geen vereiste. Dit structureel risico is in haar geval voldoende aangetoond, mede door het bewezen gebrek aan effectieve bescherming door de autoriteiten.

De beoordeling van de bestreden beslissing dat haar verklaringen vaag en ongeloofwaardig zijn, miskent de bijzondere beoordelingsplicht ten aanzien van minderjarigen. Detailarmoede, inconsistenties of gebrekkige chronologie kunnen bij kinderen wijzen op trauma, stress of leeftijdsgebonden beperkingen. Verzoekster is een 17-jarig meisje met een voorgeschiedenis van geweld, verlies en voortdurende dreiging van rekrutering in de prostitutie; haar moeilijkheden om details te preciseren zijn hiermee verenigbaar en kunnen niet als ongeloofwaardigheid worden geïnterpreteerd.

De kern van haar relaas is coherent en niet weerlegd: de structurele dreiging van seksuele rekrutering, het geweld tegen haar oom toen hij haar trachtte te beschermen, en het ontbreken van steun van politie of overheid. UNHCR-richtlijnen en vaste rechtspraak van de Raad bevestigen dat bij kinderen kernconsistentie primeert en dat minderjarigheid tot een andere lezing van het asielaanspraak noopt. Haar verklaarde angst om

zelfs in België vrijuit te spreken, uit vrees voor criminele netwerken, moet worden meegenomen in de geloofwaardigheidsanalyse.

De bestreden beslissing paste bovendien het “*voordeel van de twijfel*” niet toe en wees het verzoek af zonder aangepaste pedagogische of psychologische ondersteuning, wat een schending vormt van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel (artikel 62 van de Vreemdelingenwet).

Wat bescherming betreft, verklaarde verzoekster dat haar oom herhaaldelijk contact opnam met de politie na bedreigingen en geweld door personen die haar wilden rekruteren, en dat ook de bedreigingen tegen haarzelf werden gemeld. Er volgde echter geen enkele actie. De stelling van de bestreden beslissing dat geen bescherming werd gezocht, is dus manifest onjuist. Het is bovendien onredelijk te verwachten dat een getraumatiseerd minderjarig meisje zonder ouderlijke begeleiding zelfstandig klachten indient bij autoriteiten die bekendstaan om corruptie en inertie.

Internationale bronnen (o.m. US Department of State TIP Report 2024, Human Rights Watch, Amnesty International, UNODC) bevestigen dat Zuid-Afrika tekortschiet in de effectieve bestrijding van mensenhandel en seksuele uitbuiting, dat straffeloosheid en corruptie wijdverbreid zijn en dat minderjarige slachtoffers geen effectieve bescherming genieten. Rechtspraak van de Raad bevestigt dat bescherming effectief moet zijn en niet louter formeel. Als de praktijk uitwijst dat politiediensten hun beschermingsplicht structureel verzaken, mag het ontbreken van een formele klacht in deze context niet tegen verzoekster worden gebruikt.

Verzoekster zocht uiteindelijk wel bescherming via haar voogd, met resultaat in België. In Zuid-Afrika bestond geen effectieve binnenlandse bescherming. De bestreden beslissing onderbouwde zijn stelling van beschikbare bescherming niet met concrete elementen en schond daarmee het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Verzoeksters situatie werd ten onrechte gereduceerd tot die van een omstander bij het lijden van haar oom. In werkelijkheid werd zij zelf gevisieerd, zij werd persoonlijk benaderd voor rekrutering, en het geweld tegen haar oom was bedoeld om haar overlevering af te dwingen. Rechtspraak erkent dat geweld tegen familieleden wegens hun beschermende rol kan leiden tot persoonlijke visering van het beschermde gezinslid. Een reeds ondergane vervolging is niet vereist, een gegronde vrees voor toekomstige vervolging volstaat.

Daarnaast faalde het CGVS in zijn positieve verplichtingen onder artikel 22 van het IVRK. Als alleenstaande minderjarige uit een context van wijdverspreide seksuele uitbuiting rustte op de Belgische overheid een verhoogde beschermingsplicht, die ook doorwerkt in de asielprocedure. Het CGVS had bijzondere aandacht moeten besteden aan haar leeftijd, kwetsbaarheid, ontwikkelingsfase en psychologische toestand, en had individuele garanties inzake bescherming, opvang en begeleiding bij terugkeer moeten onderzoeken. Dat gebeurde niet, ondanks het feit dat haar plaatsing onder voogdij in België haar kwetsbaarheid bevestigt.

Tot slot vraagt verzoekster subsidiaire bescherming. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie. In het geval van verzoekster is er geen sprake van een klassiek internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van oorlogsrecht. Echter, de context waarin zij leefde in Rosettenville (Johannesburg) kenmerkt zich door een ernstig klimaat van structureel stedelijk geweld, georganiseerd door criminele netwerken, die systematisch gebruik maken van afpersing, bedreiging, ontvoering, seksuele uitbuiting en mishandeling. Verzoekster werd niet enkel indirect getroffen door dit klimaat van onveiligheid, maar werd gedurende jaren herhaaldelijk persoonlijk slachtoffer van gewelddaden, meermaals ontvoerd en geslagen, en leefde in een omgeving waarin de autoriteiten manifest tekortschoten in het bieden van enige vorm van bescherming.

“Bovendien is Johannesburg een stad waar de veiligheidsdiensten bekendstaan voor structurele corruptie, waarbij samenwerking of passiviteit t.a.v. criminele netwerken eerder regel dan uitzondering is. In dergelijke context mag de term “intern gewapend conflict” ruim worden geïnterpreteerd, zoals door het Hof erkend in Elgafaji:

§ 34: “Een situatie van ernstig willekeurig geweld kan ook bestaan in gebieden die officieel niet in oorlog verkeren, maar waar de veiligheidssituatie dermate precair is dat burgers in het algemeen gevaar lopen.””

Verzoekster loopt bij terugkeer naar Johannesburg een ernstig individueel risico op letsel of overlijden, gelet op a) haar bekendheid bij lokale criminele netwerken “*die hem reeds viseerden wegens zijn rol als beschermer van zijn nichtje*”, b) de herhaaldelijke gewelddaden, c) het volledige ontbreken van effectieve staatsbescherming, ondanks herhaald contact met de politie, d) haar volledige isolement in Zuid-Afrika: geen familie, geen netwerk, geen bescherming, e) het voortdurend actief zijn van dezelfde criminele groepen in de voormalige woonwijk.

Bijgevolg is er sprake van een persoonlijk verhoogd risico op ernstige schade, binnen een context van stedelijk geweld die structureel en oncontroleerbaar is geworden. In die zin voldoet verzoekster aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en moet subsidiaire bescherming worden toegekend, ook al ontbreekt een officieel “*gekwalificeerd*” gewapend conflict.

De Raad heeft herhaaldelijk geoordeeld dat ook uitgesproken criminele contexten en structurele geweldscycli die niet beantwoorden aan een klassiek conflictbegrip, kunnen volstaan voor subsidiaire bescherming, mits sprake is van a) een ernstige en herhaalde dreiging, b) afwezigheid van effectieve bescherming, c) persoonlijke kwetsbaarheid en d) een reële kans op herhaling bij terugkeer. Deze elementen zijn allen aanwezig in het onderhavige dossier. Verzoekster is als individu meer dan gemiddeld blootgesteld aan geweld. Zij werd reeds meerdere keren geïsoleerd, en de daders zijn ongestraft gebleven. De staat is niet in staat, noch bereid om haar te beschermen. Er is bovendien geen sprake van enige veilige interne relocatiemogelijkheid.

De bestreden beslissing miskent de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, alsook de interpretatie die daaraan werd gegeven door het Hof van Justitie en de Raad. Door geen rekening te houden met het persoonlijke verhoogde risico van verzoekster binnen een bredere context van stedelijk, willekeurig geweld, wordt het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en het non-refoulementbeginsel.

3.1.2. Ter terechtzitting van 6 februari 2026 legt verzoekster een aanvullende nota neer met daarin de volgende documenten:

- consult orthopedie op 6 februari 2026 (stuk 1);
- persoonlijke brief van verzoekster (stuk 2).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Allereerst merkt de Raad op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoeksters minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoekster kreeg een voogd toegewezen op 14 november 2024, die verzoekster kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 14; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van haar verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoekster, die werd bijgestaan door haar voogd en haar advocaat, worden afgeleid dat zij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat haar gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoekster niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met haar minderjarigheid of dat zij als een volwassene werd behandeld. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen rekening werd gehouden met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Verzoekster stelt dat niet werd onderzocht of zij haar relaas in veilige omstandigheden kon afleggen en of zij over voldoende psychologische draagkracht beschikte of nood had aan ondersteuning. De bestreden beslissing heeft echter wel degelijk op verschillende momenten rekening gehouden met verzoeksters psychologische toestand, en heeft hier de nodige steunmaatregelen voor verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud heb je verklaard dat je naar een psycholoog gaat, en soms medicatie neemt tegen hoofdpijn (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.3). Je legde na het persoonlijk onderhoud ook een psychologisch attest neer, waaruit bleek dat je sinds oktober 2024 met een frequentie van één keer per maand begeleid wordt, met name in psycho-educatie en oplossingsgerichte interventies. Het verslag geeft aan dat je het moeilijk vindt om mensen te vertrouwen, en bij momenten eerder depressief bent.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Je werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook bevraagd over jouw psychologische begeleiding, en of er nog ondersteunende maatregelen konden genomen worden om het comfortabelere voor jou te maken (NPO p.3). Daar het psychologisch attest nog niet voorlag voor het persoonlijk onderhoud, kon dit op dat moment nog niet in rekening worden gebracht. Uit het attest blijkt echter niet dat er nog bijkomende ondersteuningsmaatregelen noodzakelijk waren tijdens het persoonlijk onderhoud. Er werd wel rekening mee gehouden tijdens de opmaak van deze beslissing.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”

“Ook de door jou aangebrachte mentale problemen zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen. Je verklaart niet goed te slapen en een psycholoog te zien (NPO p.3). Uit jouw verklaringen en de neergelegde attesten blijkt echter niet dat jouw mentale problemen van die aard zijn dat jij niet in staat zou zijn gedetailleerde verklaringen af te leggen over de door jou aangehaalde vervolgingsfeiten. Je geeft op geen enkel moment zelf aan dat je je niet in staat voelt enige verklaringen af te leggen, hoewel je werd aangespoord het aan te geven wanneer je het moeilijk zou hebben (NPO p.4), en hebt geen opmerkingen bij het verloop van het persoonlijk onderhoud (NPO p.22). Ook het door jou neergelegde verslag van psychologische begeleiding bevat geen elementen in waaruit blijkt dat jij niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Er is sprake van gevoelens van depressie en moeilijkheden met vertrouwen, nergens wordt een dergelijke conclusie getrokken waaruit blijkt dat jij niet in staat zou zijn jouw vervolgingsfeiten naar voren te brengen. Zodoende houdt ook jouw mentale toestand geen element in dat aanleiding kan geven tot internationale bescherming.”

Op heden brengt verzoekster evenmin bewijs bij dat haar psychologische toestand dermate is dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster toont aldus niet aan dat haar gezondheidstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad neemt de traumatische ervaringen en de omgeving waarin verzoekster is opgegroeid mee in rekening. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep), kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. In zoverre verzoekster in deze context nog stelt dat zij behoort tot een duidelijk identificeerbare sociale groep in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, met name ‘*minderjarige meisjes zonder ouderlijke bescherming in een context van structurele seksuele uitbuiting*’, kan dit standpunt niet worden gevolgd. De door haar omschreven groep wordt namelijk voornamelijk afgebakend op basis van de risico’s waaraan haar leden zouden worden blootgesteld. Een sociale groep moet echter bestaan onafhankelijk van de vrees en kan niet hierdoor louter worden bepaald.

Aldus blijven de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing gehandhaafd:

“Vooreerst dient er worden opgemerkt dat de vervolging die je aanhaalt op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit jouw verklaringen blijkt immers dat de door jou aangehaalde problemen louter van criminele aard zijn. Je verwijst namelijk enkel naar problemen met degene die verbonden zouden zijn aan het drugs –en prostitutiemilieu waarin jouw ouders verwickeld waren. Je verklaart dat er geen andere problemen waren in jouw familie of omtrent jouw oom (NPO p.12). Je weet daarbij geen redenen aan te geven waarom de criminelen waarmee u verklaart te maken te hebben gehad geen bestraffing zouden moeten vrezen omwille van hun activiteiten. Je bent niet op de hoogte van enige concrete banden met de autoriteiten waardoor zij zich beschermd zouden weten tegen bestraffing (NPO p.18). Noch haal je enige redenen aan waarom je zelf geen beroep zou kunnen doen op bescherming. Zodoende kunnen de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van jouw persoon, niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Je weet vervolgens ook op zich niet te overtuigen dat je in die mate werd lastig gevallen dat dit als vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden beschouwd. Je weet namelijk onvoldoende details te verschaffen over de verschillende incidenten om dit aan te tonen. Wanneer je wordt gevraagd gedetailleerd een specifiek incident te beschrijven kom je niet verder dan een uiterst summiere en weinig gedetailleerde beschrijving van een moment waarbij je iets uit de winkel diende te stelen. Ook wanneer je wordt gevraagd te beschrijven hoe deze problemen begonnen, stel je dat het erger en erger werd maar geef je ook hier slechts weinig gedetailleerde voorbeelden van wat jou dan precies overkwam. Evenmin weet je enigszins concreet aan te geven hoe vaak dergelijke incidenten voorvielen (NPO p.11). Zelfs over de poging tot ontvoering weet je enkel beknopte en weinig doorleefde verklaringen af te leggen. Je blijft steken in een uiterst algemene beschrijving van het verloop (NPO p.11).

Je werd opnieuw gevraagd op welke manier je zoal gepest werd en wat er tegen je gezegd werd, maar andermaal weet je dit niet concreet te omschrijven en stelt enkel dat je gepest werd, je tassen werden afgenomen en ze op verschillende manieren zeiden je te zullen doden (NPO p.12). Waar je verklaart deze mensen te kennen aangezien het vaak dezelfde waren die jou lastig vielen, heb je ook hier geen verdere informatie over. Je verklaart dat het Nigerianen zijn maar hoorde nooit enige namen en je hebt geen verdere informatie over hen (NPO p.14). Dergelijke verklaringen blijven algemeen en weinig gepersonaliseerd en kunnen derhalve niet aantonen dat jij in een situatie leefde waarbij jij steeds door hen werd lastig gevallen.

Je wist daarnaast niet te overtuigen dat jij persoonlijk werd geïsoleerd omwille van de betrokkenheid van jouw ouders in het prostitutie –en drugsmilieu. Je verklaart dat zij jouw vader onder druk wilden zetten omdat hij hen nog geld moest. Je weet echter niet hoe zij daarbij bij jou terecht kwamen. Je stelt namelijk dat je jouw vader nooit ontmoet hebt (NPO p.9). Evenmin weet je verder aan te tonen hoe jij in hun vizier kwam, je stelt enkel dat zij jouw moeder zwanger hebben gezien en daardoor onderzoek deden naar haar dochter (NPO p.15). Je stelt verder niet te weten hoe zij informatie hadden over jou of jouw oom (NPO p.18). Daarmee overtuig je echter niet dat zij jou actief zouden opzoeken indien je geen enkele band had met jouw ouders.”

In zoverre verzoekster verwijst naar landeninformatie en volhardt dat Zuid-Afrika tekortschiet in de effectieve bestrijding van mensenhandel en seksuele uitbuiting, dat straffeloosheid en corruptie wijdverbreid zijn en dat minderjarige slachtoffers, waaronder verzoekster, geen effectieve bescherming genieten, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat het niet aannemelijk is dat verzoekster in haar specifieke, individuele situatie geen effectieve bescherming van de nationale autoriteiten kon verkrijgen.

Het enkele ontbreken van een formele klacht bij de autoriteiten betekent niet automatisch dat bescherming ontoereikend was. Er is geen bewijs dat verzoekster concreet heeft geprobeerd hulp te zoeken en dat deze hulp in haar geval daadwerkelijk zou zijn geweigerd.

Aldus blijven de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing overeind:

“Evenmin wist je aan te tonen dat je geen bescherming zou kunnen verkrijgen door de nationale autoriteiten. Je verklaart naar de politie te zijn gestapt maar dat zij geen hulp boden. Als reden hiervoor verwijst je naar het feit dat in Zuid-Afrika de politie niet veel doet aan dergelijke situaties. Je verklaart niet te denken dat er enige persoonlijke factoren zijn waardoor jullie geen hulp zou worden geboden (NPO p.16). Waar je verklaart dat degene die je lastig vielen banden zouden hebben binnen de politie, weet je ook dit niet hard te maken. Je geeft aan dat het gemakkelijk is in Zuid-Afrika om informatie over iemand te hebben, maar geeft daarbij geenszins concreet aan hoe zij banden zouden onderhouden met de politie of tot andere overheidsinstanties. Voorts verwijst je enkel nog naar de corruptie, opnieuw zonder het specifieke aandeel van degenen die je lastig vielen te duiden (NPO p.18). Dit volstaat dan ook niet om aan te nemen dat jij bij enige problemen geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming.

Waar jouw advocaat verwijst naar seksueel geweld dient te worden vastgesteld dat jij dit niet als dusdanig naar voren brengt en dat derhalve ook op deze basis jou geen internationale bescherming kan worden toegekend. Waar zij verwijst naar gedwongen prostitutie en ook jij verwijst naar mensenhandel dient uit bovenstaande te worden geconcludeerd dat jij niet in die mate hieraan werd blootgesteld dat dit aanleiding geeft tot internationale bescherming. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat dit een veelvoorkomend fenomeen betreft in Zuid-Afrika volstaat niet, een individueel risico dient in jouw hoofde worden aangetoond, wat in casu niet het geval is.”

Verzoekster moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Het door verzoekster ingediende document voor een afspraak bij de dienst orthopedie, waarover zij in haar persoonlijke brief toelicht dat het om een knieblessure gaat, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Hieruit kan evenmin geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria worden afgeleid. Ook de door verzoekster neergelegde persoonlijke brief, die slechts toelichting geeft bij de afspraak bij de dienst orthopedie en haar asielrelaas herhaalt waarbij zij haar toekomst in België ziet, waar zij zich veilig voelt, is niet van dien aard dat zij een ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen slaagt verzoekster er niet in om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, volstaat het om verzoeksters betoog dat een gewapend conflict “*officieel*” ontbreekt, te harnemen. Verzoekster brengt ook geen informatie aan die wijst op het tegendeel. Verder refereert het verzoekschrift nog naar een hallucinatie van een paragraaf 34 van een arrest van het Hof van Justitie (HvJ 17/02/2009, *Elgafaji*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94). Paragraaf 34 luidt immers als volgt:

“Er wordt immers ruimer bedoeld op een “bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een “internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, “willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.”

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP